

Tempauksen ja siihen liittyvien aiheiden puuttuminen tämän päivän kirkoistamme on suuri tragedia!

[The Absence Of The Rapture—And Related Topics—From Our Churches Today, Is A Great Tragedy!](#)

By [Jan Markell](#), February 28, 2023

Luin hiljattain [Jonathan Brentner](#)'in intohimoisen artikkelin, jossa hän käsitteli tempauksen teologian eroa evankeliumista ja saarnastuolista. Olin niin samaa mieltä hänen esittämiensä pääkohtien kanssa. Tämän aiheen - ja siihen liittyvien - puuttuminen tämän päivän kirkoistamme on suuri tragedia!

Kun tempauskeskustelu päättyi kolmisenkymmentä vuotta sitten kirkossa ja muualla, niin päättyi myös keskustelu tuhatvuotisesta valtakunnasta, Israelin keskeisestä lopunajan roolista, suuntauksesta kohti Ahdistusta, kolmannen temppelin rakentamisesta Jerusalemiin, lopunajan petoksen silmäänpistävydestä, ryntäyksestä kohti rahatonta yhteiskuntaa ja keskuspankkien digitaalista valuuttaa ja niin monesta muusta!

Kävi lähes mahdottomaksi ymmärtää aikoja raamatullisesta ja profeetallisesta näkökulmasta! Ja juuri silloin, kun ihmiset alkoivat esittää vakavia kysymyksiä tarkkaillessaan aikamme myllerrystä.

Otan tähän muutamia puheenaiheita Brentner'in [artikkelista](#):

Joskus menneisyydessä tapahtui traaginen avioero; teologit päättivät, että meidän on erotettava Jeesuksen paluu seurakunnalleen evankeliumin julistamisesta. Tämän ennenaikaisen avioeron seuraukset ovat johtaneet siihen, että uskovien keskuudessa ei ole riittävästi ymmärrystä Jeesuksen ilmestymisestä ja iloisesta odotuksesta, joka liittyy tällaiseen tietoisuuteen.

Hämmentyneet uskovat kuulevat, että he varmasti kuolevat sensijaan, että kohtaisivat Jeesuksen yläilmoissa, mikä on suorassa ristiriidassa sellaisten Uuden Testamentin kohtien kanssa kuin: 1.Kor. 15:51 ja 1.Ts. 4:17. Apostoli Paavali uskoi, että Tempauksen aikaan olisi monia pyhiä elossa, mutta monet saarnaajat ovat tänä päivänä eri mieltä hänen kanssaan tästä asiasta.

Tempauksen ja evankeliumin erottaminen toisistaan on johtanut siihen, että "autuaallista toivoa" koskeva opetus on lähes katkolla tämän päivän kirkoissa. Tämä vaikuttaa kielteisesti sekä uusiin uskoviin, että kokeneisiin pyhiin, sillä se jättää heidät huonosti valmistautuneiksi elämään pelon valtaamassa yhteiskunnassa, koska tällainen opetus ei tarjoa mitään profeetallista kontekstia, johon he voisivat sijoittaa aikamme väkivallan ja laittomuuden tai Uuden Maailmanjärjestyksen ajamisen.

Vastakääntyneet Tessalonikassa olivat niin läheisen maan päältä poistumisensa valtaamia, että kun jotkut heidän keskuudessaan kuolivat, he surivat tarpeettomasti luullen, että nämä jäisivät pois Tempauksesta (1.Ts. 4:13-19). Vastauksena Paavali korosti "kuolleiden ensisijaista asemaa Kristuksessa" Tempauksen aikana ja kertoi käännetyilleen, että Jeesus herättäisi ensimmäiseksi heidät ilmestyessään (4:16).

Toinen tämän avioeron surullinen seuraus on tämä: Se vie uskoviensa katseet pois heidän lopullisesta toivostaan aikana, jolloin he tarvitsevat tällaista keskittymistä. Sen sijaan heidän katseensa pysyvät keskittyneenä maallisiin pyrkimyksiin.

Hyvin harvat pastorit puhuvat siitä, mitä tapahtuu sillä hetkellä, kun Jeesus palaa seurakunnallensa (1.Kor. 15:51-55; Fil. 3:20-21; 1.Ts. 4:16-17). Jopa ne, jotka uskovat näihin asioihin, eivät koskaan mainitse uskoviensa toivoa kuolemattomasta ruumiista peläten, että Tempauksesta puhuminen voisi pienentää yleisöä.

Kuten kirjoitin [aiemmassa artikkelissa](#) *Mitä tapahtui kirkolleni?* joku teki noin 30-40 vuotta sitten tietoisin päätöksen, että meillä pitäisi olla "uusi tapa pyörittää seurakuntaa", vaikka monet jäsenet ja osallistujat olivat samaa mieltä siitä, että vanhoissa tavoissa ei ollut mitään vikaa. Alettiin käyttää sellaisia termejä kuin "päämäärätietoisuus", "etsijäherkkyys", "seurakuntakasvuliike", "postmodernismi", "esiintuleva" ym.

Joel Osteen ja hänen kanssamatkustajansa alkoivat kertoa meille, että kristittyinä voisimmekin elää parasta elämäämme nyt. Kuka haluaisi kaivata Hänen ilmestymistään sillä mielellä?

Ihmiset alkoivat kuulla rakkaudesta, yhteydestä ja suvaitsevaisuudesta. Meidät on tunnistettava siitä, mistä olemme samaa mieltä, ei siitä, mistä olemme eri mieltä. Kaikki ja jokainen on hyväksyttävä. Poikkeavuudet on hyväksyttävä. Ihmiset tykkäsivät, kun heidän korviaan kutiteltiin. Heitä rohkaistiin "tuntemaan olonsa hyväksi" ja heidän itsetuntoaan vahvistettiin. Terve oppi asetettiin syrjään.

Sielujen pelastaminen siirrettiin syrjään viihteen ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden hyväksi. Näytti, että monet seurakunnassa eivät enää

välittäneet, että niin monet olivat matkalla helvettiin! Mikä loukkaava, suvaitsematon ajatus. Mutta on selvää, että terve oppi erottaa ja jakaa, joten meidän on astuttava varovasti sillä alueella. Merkitykselliset asiat ovat kadonneet useimmista saarnatuoleista.

Nyt vuonna 2023 tätä kaikkea kutsuttaisiin "heränneisyydeksi (wokism)"! Ja ihmeellinen parannuskeino wokismiin olisi keskittyminen siihen, että Kuningas on tulossa – ehkä jo tänään. Saarnatuolit, jotka keskittyvät tähän loistavaan hyvään uutiseen, kasvavat eksponentiaalisesti, eikä niiden tarvitse murehtia seurakuntakasvua!